

Đi và đọc

Sự bất ngờ luôn hiện hữu trong cuộc sống và còn sống là còn phải hi vọng, hay chí ít là tự mình tạo ra hi vọng.

Cuộc đời tôi, nếu có thể gói gọn trong vài chữ, có lẽ chỉ đơn giản là: Đi và đọc.

Tôi là người đang đi. Không phải là người đang chạy. Cuộc đời không đáng để ganh đua, đua với đời, chúng ta có thể thất bại có thể thành công nhưng khổ đau thì rất nhiều. Vốn dĩ sự sống sinh ra đã mang sẵn trong lòng một nét đẹp, mà cái đẹp - đâu phải để ganh đua, chỉ để thưởng thức thôi. Vì thế, tôi muốn mình hãy cứ là người đang đi, còn đi nghĩa là còn sống. Không để cuộc đời thúc vào từng bước chân cũng chẳng để cuộc đời kéo lê trên đôi chân mệt mỏi, dẫu biết đường còn dài - còn dài, nhưng sự sống chỉ đơn giản là bản năng và sự dũng cảm, hãy cứ đi cho đến khi bản thân mình cảm thấy đủ!

Đời, là những khoảnh khắc tôi bước chân vô định trên những con phố cổ Hà Nội. Một kẻ luôn luôn mù đường, không thể ghi nhớ tên

những con đường mình đã đi như tôi, đi lạc là một việc đã thành quen. Nhưng tôi chưa bao giờ sợ đi. Đơn giản vì, tôi thích cảm giác khi đi lạc vào một con phố cổ tối tăm, ngõ là ngõ cụt nhưng phía cuối con đường bỗng nhiên có một ngã rẽ khác lóe lên ánh nắng. Sự bất ngờ luôn hiện hữu trong cuộc sống và còn sống là còn phải hi vọng, hay chí ít là tự mình tạo ra hi vọng.

Tôi là người đang đọc. Tri thức là vô biên, biển người là trí thức. Sống trong nhân gian này, bởi sắc đẹp bên ngoài chỉ có thể đánh lừa được ánh mắt, bố tôi nói “Tuổi xuân của con gái chỉ tồn tại 10 năm. Sau đó, tất cả những cô gái dù đẹp dù xấu đều là những bà cô già hoài niệm trong mốc thối”, còn cái đầu thông minh là có thể hạ gục được cả trái tim nhân loại.

Tôi là người đang đọc, luôn luôn vậy. Vì không ai có thể học hết tri thức trên đời, tất cả những người hiểu biết nhất cũng chỉ là người đang trong quá trình tìm hiểu mà thôi. Quá trình ấy cũng giống như việc tôi đang đi, chẳng bao giờ đặt ra một đích đến, tôi đang đọc - đó là cuộc sống, là hơi thở, vậy thôi. Bởi sự sâu sắc không phải chỉ đến từ những trang sách, mà là sau mỗi lần đọc, tôi có thể gấp sách và sống cuộc đời của chính mình, đó là điều tuyệt diệu nhất mà tôi đã tìm thấy.

Và đời, là những khoảnh khắc, tôi đọc một trang sách không ưng ý, nhưng tại sao phải gấp sách lại với vô vàn những nỗi bức bối, ảm ức? Không phải chỉ gấp sách, tôi sẽ viết lại cái kết, theo cái cách mà tôi muốn.

Bất kể thế nào, khi bạn thích - khi bạn muốn - khi bạn dám sống với tất cả những điều hay dở, thì đó đã là thế giới tuyệt vời nhất của chính bạn rồi.

Cảm ơn đời, mỗi sớm mai thức dậy

Con người không phải chỉ già đi vì tuổi tác, họ sẽ già đi khi một ngày, họ đã thôi không còn mơ, những giấc mơ của cái thời xa vắng, vang bóng và lầy lùnh. Bởi vậy, bằng cách này hay cách khác, níu giữ một giấc mơ là níu giữ cho mình một nửa của tuổi xuân và hi vọng.

Những đêm ngủ chập chờn. Tôi tỉnh giấc, thấy bóng tối quanh mình, mù mịt và mênh mông... Trong khoảng không cô tịch, tôi mơ màng ngỡ như ngày tháng đang trở về, ngày hôm qua đây thôi, tôi vẫn là đứa trẻ... Bướng bỉnh và an nhiên, trong vòng tay cha mẹ.

Thì người ta vẫn cứ nghĩ mình là đứa trẻ của những năm tháng không còn dài, để thấy đời nhiều thêm một chút, đẹp thêm một chút những hoan lạc trẻ con. Người ta nói với nhau rằng, khi một người nhắc về quá khứ, có nghĩa là hiện tại đã không vui rồi.

Nhưng, nhắc một thứ ở trong quá khứ, cũng có gì để vui? Con người vẫn tự huyền hoặc mình trong giấc mơ đời hư ảo như vậy.

Thật ra, chẳng phải một kẻ bạc trắng mái đầu mới mơ mộng một giấc mơ thuở thiếu thời, ngay cả những kẻ đầu xanh - trong một đêm an lành tỉnh giấc, giật mình tự hỏi - không biết từ lúc nào, đã rời xa khỏi vòng tay an toàn của bố mẹ. Trưởng thành, nghĩa là cô đơn đến tận cùng. Quá trình trưởng thành là quá trình con người đối xử với bản thân tàn bạo nhất, không ngừng lột xác, không ngừng vứt bỏ những trạng thái, cảm xúc non nớt để tiếp nhận những lạnh lùng tính toán, những giả dối lễ nghi, những ràng buộc xa cách.

Cuối cùng, vẫn chỉ còn cách mượn đến những đêm đen hiu quạnh, trong giây phút trở mình thao thức, trái tim thức tỉnh nhưng đầu óc vẫn còn đượm khói sương, vứt bỏ những ràng buộc, vứt bỏ lớp mặt nạ, chúng ta mới thấy mình cô độc, mơ màng ngược về một thời khắc vô thường, ngày tháng nào có mình hồn nhiên như thế. Giấc mơ không phải đã xa, chỉ là nó quá già, để dừng cảm đối diện với thực tại khắc nghiệt và đủ sức ru người trong một vòm trời riêng lẻ.

Con người không phải chỉ già đi vì tuổi tác, họ sẽ già đi khi một ngày, họ đã thôi không còn mơ, những giấc mơ của cái thời xa vắng, vang bóng và lầy lùnh. Bởi vậy, bằng cách này hay cách khác, níu giữ một giấc mơ là níu giữ cho mình một nửa của tuổi xuân và hi vọng. Còn mùa xuân, còn hi vọng là cuộc đời vẫn còn những ngày tháng vui, để tỉnh giấc ngửa đầu nhìn vạt nắng đơn côi bên hiên nhà, ngân nga một câu hát ru đời của Trịnh mà thấy lòng nhẹ bẫng: “ Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui...”

... Thì vẫn biết, số phận đã an bài, nhưng đời vui quá, không buồn được! Cảm ơn vì ngày mai vẫn còn đến, người vẫn sống và thấy mình đang cười. Khung cửa bình yên, tôi chốt một đời

Nỗi cô đơn dạy con người ta biết yêu bản thân mình. Nỗi buồn dạy con người ta biết thỏa hiệp và thích ứng với cuộc sống.

1. Khoảng thời gian mười giờ đêm trở đi, tôi rất hay cảm thấy trong lòng buồn một nỗi mơ hồ. Nhưng nói một cách công bằng, đó là một nỗi buồn dễ chịu - đối với một kẻ quá nhạy cảm như tôi. Nỗi buồn, theo một cách nào đó không hề bi quan và kéo tôi rơi vào cái vũng lầy ẩm ướt ấm đậm. Chỉ là, như tôi đã nói, nó mơ hồ với những cảm xúc chênh vênh khó tả.

Thường những lúc chỉ có một mình như vậy, tôi gặm nhấm nỗi buồn bằng những việc làm bình thường một - cách - quá - chú - tâm và tỉ - mỉ - hết - sức. Như là ngâm mình trong nước nóng rất lâu, sau đó bắc một cái ghế tựa ra sân thượng, mang theo laptop, mở list nhạc không lời đã quen, pha một tách cà phê nóng và mặc kệ tách cà phê từ từ bốc hơi rồi nguội ngắt khi đã thu hết hơi ấm vào lòng bàn tay, tôi xõa tung mái tóc ẩm ướt, cứ thế để nó được hong khô bằng gió trời đêm. Cầm theo một vài cuốn sách cũ, bắt đầu lật đọc lại từng trang, cảm giác như chưa từng đọc bao giờ khiến tôi quên đi hết thấy.

Nhiều khi, nằm ngửa trên chiếc ghế mây êm ái, phủ một tấm chăn mỏng khi trời lạnh, tôi cứ thả mình thỏa thích ngắm nghía khoảng trời đêm thăm thẳm như thế trong nhiều giờ, cho đến khi những vệt sương thấm vào da thịt lạnh cóng, tôi mới trở vào phòng.

Và những nỗi buồn cứ thế tan đi một cách dễ chịu. Là dễ chịu thật sự để có thể yên lành trong giấc ngủ muộn khi trời gần sáng.

Dần dà, tôi nhận ra, nỗi cô đơn và man mác buồn những khi một mình chẳng hề khiến tôi cảm thấy khó chịu và chán ghét. Nó khiến tôi khám phá ra bản thân mình và thích thú cuộc sống một mình đến đam ra nghiện những đêm dài, bắc ghế nằm một mình ngắm nhìn khoảng trời rộng lớn trong khoảng sân thượng bé nhỏ qua những ô cửa sắt vuông vức.

Trở về nhà khi màn đêm đã buông xuống, con phố nhỏ đã ngủ say, chập choạng sau những hơi men của những cuộc tụ tập với bạn bè, tàn canh - tôi chỉ là tôi, cô gái bé nhỏ đối diện với nỗi cô đơn mơ hồ mà

không còn bật khóc, chán nản hay cảm thấy tuyệt vọng nữa. Nỗi cô đơn dạy con người ta biết yêu bản thân mình. Nỗi buồn dạy con người ta biết thỏa hiệp và thích ứng với cuộc sống. Và tôi ở đó, giữa khoảng trời bao la, trong thành phố với hơn bảy triệu dân này, mặc kệ hết thấy những tranh đấu để sinh tồn cho được trên từng tấc đất nhỏ không đủ để duỗi cho thẳng một cái chân, nơm nớp chẳng dám thờ chẳng dám hít cho thật sâu cái thứ không khí ngòm ngợp mùi ẩm mốc và khói bụi, tìm kiếm những vì sao đơn lẻ của riêng mình, mơ ước tượng ra một ngôi sao băng nào đó vô tình xẹt ngang và rớt xuống để chớp mắt cầu nguyện cho một ước mơ cũng chóng vánh nảy ra trong đầu.

Cuộc đời trước mắt của tôi có thể mơ hồ và phủ đầy những lớp sương mỏng của thứ khói bụi đời thường, thì cũng chẳng sao, tôi vẫn có thể tìm thấy một nơi để nuôi tiếp những giấc mơ dài, nơi tôi thả phịch mình trên chiếc ghế tựa cũ kỹ và bắt đầu sống những khoảng thời gian ngắn ngủi trên nóc của một ngôi nhà khuất sau vô vàn tiếng động ồn ào của nhịp sống đô thị, chỉ có tiếng mõ, tiếng kinh cầu thẳng thốt và thi thoảng - là tiếng rao đêm yên bình vọng lại... Đêm, đẹp đến nhường ấy, và đêm, dịu dàng đến nhường ấy!

Lắm nhảm câu hát cũ yêu thích: “Khung cửa nào bình yên, tôi nhất một đời?”

Có những khoảng trời đầy nắng, có những khoảng trời đầy sao, có những khoảng trời đầy mưa. Nhưng, khoảng trời nào đẹp bằng khung cửa hẹp chứa cả hồn tôi?

Cái ánh đèn leo lắt của nhà hàng xóm như trong truyện ngắn của nhà văn Thạch Lam, cái vòm mái rủi cong từng vệt mưa đêm thấm đẫm tí tách kể cùng tôi những nỗi lòng không lời, cái khung trời ảm đạm nhìn nghiêng qua từng mảng kính vỡ vụn tựa như sao, cái sân thượng trồng đầy hoa đá và xương rồng, bên chiếc gỗ mun bạc thời gian, đặt ly cà phê nóng, tôi nằm nghe Tuấn Ngọc da diết những khúc tình ca, như mơ, như say, như gói trọn cả hồn mình cho những tháng năm đông đầy yêu thương không bao giờ chảy hết.

Một thói quen kỳ lạ trong vô vàn thói quen kỳ lạ của tôi, đó là ngồi trên vỉa hè phố cổ, ngắm những ô cửa sổ sáng đèn... Bởi vì, như mặc định, chỉ cần nhìn thấy cửa sổ còn sáng đèn, là vẫn có người đợi chúng ta về...Dẫu cô đơn đến bao nhiêu.

2. Có những lúc mệt mỏi, bước chân vô định trở về - ngôi nhà có cánh cổng xanh bình yên, vòm lá lộ vùng rung rinh như hát và ánh đèn bếp ấm áp đổ bóng dài, chỉ cần trở về để nghe yêu thương vẫy gọi trong tim mình...

Ngay cả khi căn nhà vắng bóng mẹ cha, vắng bóng những người thân yêu nhất, thì chú mèo nhỏ vẫn đợi mình. Chỉ cần bước qua cánh cửa bình yên ấy...

Mèo là loài động vật rất gắn bó với nơi nó ở, với người cho nó ăn, với nơi ấm áp nó ngủ. Có lẽ, ước vọng cả đời của mèo chỉ là : Gắn bó và bền vững, chẳng đổi thay, chỉ là cứ bình bình đạm đạm trôi qua thì sẽ là thứ hạnh phúc dễ chịu.

Mình nhớ, có một câu nói của nhân vật Eun Suh trong bộ film “Trái tim mùa thu” ngày bé xem đã làm mình khóc: “Kiếp sau em muốn làm 1 cái cây bởi một khi đã được trồng xuống đất thì nó sẽ mãi ở đó thôi; sau này cũng không thay đổi sang nơi khác...” .

Nhiều khi, cuộc đời không thể không khiến người ta thay đổi, nhưng nếu mộng ước cuộc đời - chỉ là bình yên, thì phải chăng được sống như cái cây, như chú mèo nhỏ, lại là ước mơ quá khó? Nên, mình thích nuôi mèo. Chẳng phải chỉ bởi, mình yêu thích loài động vật này. Mà còn vì, sự ấm áp và giản đơn chúng mang lại. Mèo - không thay đổi và nhớ thật lâu, cho dù ngay cả khi chúng không còn thuộc về người chủ đã từng nuôi chúng nữa. Nhưng chúng không quên, không bao giờ rũ bỏ người đã từng gắn bó.

Những đêm khuya, trở về căn phòng lặng lẽ, chỉ cần bật công tắc - đã thấy chú mèo nhỏ chạy lại quấn chân, chọt mím cười vì vẫn còn có mèo

đợi chờ mình. Lại lặng lẽ pha sữa, lấy thức ăn cho mèo. Lặng lẽ ngắm nhìn nó ăn và hạnh phúc nhìn vẻ mặt dễ chịu khoan khoái của nó khi đã ăn no, với cái bụng căng tròn nằm lim dim ngủ. Niềm vui ấy, tựa như người mẹ đang ngắm nhìn đứa con của mình khôn lớn. Nỗi buồn vì thế, cũng lặng lẽ tan đi...

Có người nói mình sống bản năng như mèo, thân quen vuốt ve thì lim dim vục đầu hiền dịu, gặp kẻ không ưa liền xù lông nhe nanh nhe vuốt. Mình mỉm cười, con người ta cốt yếu là sống tử tế và hiểu chuyện. Người tử tế ắt nhận yêu thương. Còn người bất lương, nhe vuốt là điều tất yếu. Nếu không tự biết bảo vệ bản thân, những chú mèo sẽ sống ra sao giữa cuộc đời quá nhiều cạm bẫy? Nên, mình thích những cô gái - không hiền nhưng biết ngoan. Và mình gọi đó là triết lý của những cô mèo!

Khung cửa bình yên, tôi nhốt một đời

Nỗi cô đơn dạy con người ta biết yêu bản thân mình. Nỗi buồn dạy con người ta biết thỏa hiệp và thích ứng với cuộc sống.

1. Khoảng thời gian mười giờ đêm trở đi, tôi rất hay cảm thấy trong lòng buồn một nỗi mơ hồ. Nhưng nói một cách công bằng, đó là một nỗi buồn dễ chịu - đối với một kẻ quá nhạy cảm như tôi. Nỗi buồn, theo một cách nào đó không hề bi quan và kéo tôi rơi vào cái vũng lầy ẩm ướt ảm đạm. Chỉ là, như tôi đã nói, nó mơ hồ với những cảm xúc chên vênh khó tả.

Thường những lúc chỉ có một mình như vậy, tôi gặm nhấm nỗi buồn bằng những việc làm bình thường một - cách - quá - chú - tâm và tỉ - mỉ - hết - sức. Như là ngâm mình trong nước nóng rất lâu, sau đó bắc một cái ghế tựa ra sân thượng, mang theo laptop, mở list nhạc không lời đã quen, pha một tách cà phê nóng và mặc kệ tách cà phê từ từ bốc hơi rồi

nguội ngắt khi đã thu hết hơi ấm vào lòng bàn tay, tôi xoa tung mái tóc ẩm ướt, cứ thế để nó được hong khô bằng gió trời đêm. Cầm theo một vài cuốn sách cũ, bắt đầu lật đọc lại từng trang, cảm giác như chưa từng đọc bao giờ khiến tôi quên đi hết thấy.

Nhiều khi, nằm ngửa trên chiếc ghế mây êm ái, phủ một tấm chăn mỏng khi trời lạnh, tôi cứ thả mình thỏa thích ngắm nghía khoảng trời đêm thăm thẳm như thế trong nhiều giờ, cho đến khi những vệt sương thấm vào da thịt lạnh cóng, tôi mới trở vào phòng. Và những nỗi buồn cứ thế tan đi một cách dễ chịu. Là dễ chịu thật sự để có thể yên lành trong giấc ngủ muộn khi trời gần sáng.

Dần dà, tôi nhận ra, nỗi cô đơn và man mác buồn những khi một mình chẳng hề khiến tôi cảm thấy khó chịu và chán ghét. Nó khiến tôi khám phá ra bản thân mình và thích thú cuộc sống một mình đến đam ra nghiện những đêm dài, bắc ghế nằm một mình ngắm nhìn khoảng trời rộng lớn trong khoảng sân thượng bé nhỏ qua những ô cửa sắt vuông vức.

Trở về nhà khi màn đêm đã buông xuống, con phố nhỏ đã ngủ say, chập choạng sau những hơi men của những cuộc tụ tập với bạn bè, tàn canh - tôi chỉ là tôi, cô gái bé nhỏ đối diện với nỗi cô đơn mơ hồ mà không còn bật khóc, chán nản hay cảm thấy tuyệt vọng nữa. Nỗi cô đơn dạy con người ta biết yêu bản thân mình. Nỗi buồn dạy con người ta biết thỏa hiệp và thích ứng với cuộc sống. Và tôi ở đó, giữa khoảng trời bao la, trong thành phố với hơn bảy triệu dân này, mặc kệ hết thấy những tranh đấu để sinh tồn cho được trên từng tấc đất nhỏ không đủ để duỗi cho thẳng một cái chân, nơm nớp chẳng dám thờ chẳng dám hít cho thật sâu cái thứ không khí ngòm ngợp mùi ẩm mốc và khói bụi, tìm kiếm những vì sao đơn lẻ của riêng mình, mơ ước ra một ngôi sao băng nào đó vô tình xẹt ngang và rớt xuống để chớp mắt cầu nguyện cho một ước mơ cũng chóng vánh nảy ra trong đầu.

Cuộc đời trước mắt của tôi có thể mơ hồ và phủ đầy những lớp sương mỏng của thứ khói bụi đời thường, thì cũng chẳng sao, tôi vẫn có thể tìm

thấy một nơi để nuôi tiếp những giấc mơ dài, nơi tôi thả phịch mình trên chiếc ghế tựa cũ kỹ và bắt đầu sống những khoảng thời gian ngắn ngủi trên nóc của một ngôi nhà khuất sau vô vàn tiếng động ồn ào của nhịp sống đô thị, chỉ có tiếng mõ, tiếng kinh cầu thảng thốt và thi thoảng - là tiếng rao đêm yên bình vọng lại... Đêm, đẹp đến nhường ấy, và đêm, dịu dàng đến nhường ấy!

Lắm nhảm câu hát cũ yêu thích: *"Khung cửa nào bình yên, tôi nhốt một đời?"*

Có những khoảng trời đầy nắng, có những khoảng trời đầy sao, có những khoảng trời đầy mưa. Nhưng, khoảng trời nào đẹp bằng khung cửa hẹp chứa cả hồn tôi?

Cái ánh đèn leo lắt của nhà hàng xóm như trong truyện ngắn của nhà văn Thạch Lam, cái vòm mái rủ cong từng vệt mưa đêm thấm đẫm tí tách kể cùng tôi những nỗi lòng không lời, cái khung trời ảm đạm nhìn nghiêng qua từng mảng kính vỡ vụn tựa như sao, cái sân thượng trồng đầy hoa đá và xương rồng, bên chiếc gối mun bạc thếch thời gian, đặt ly cà phê nóng, tôi nằm nghe Tuấn Ngọc da diết những khúc tình ca, như mơ, như say, như gói trọn cả hồn mình cho những tháng năm đông đầy yêu thương không bao giờ chảy hết.

Một thói quen kỳ lạ trong vô vàn thói quen kỳ lạ của tôi, đó là ngồi trên vỉa hè phố cổ, ngắm những ô cửa sổ sáng đèn... Bởi vì, như mặc định, chỉ cần nhìn thấy cửa sổ còn sáng đèn, là vẫn có người đợi chúng ta về...Dẫu cô đơn đến bao nhiêu.

2. Có những lúc mệt mỏi, bước chân vô định trở về - ngôi nhà có cánh cổng xanh bình yên, vòm lá lộc vùng rung rinh như hát và ánh đèn bếp ấm áp đổ bóng dài, chỉ cần trở về để nghe yêu thương vẫy gọi trong tim mình...

Ngay cả khi căn nhà vắng bóng mẹ cha, vắng bóng những người thân yêu nhất, thì chú mèo nhỏ vẫn đợi mình. Chỉ cần bước qua cánh cửa

bình yên ấy...

Mèo là loài động vật rất gắn bó với nơi nó ở, với người cho nó ăn, với nơi ấm áp nó ngủ. Có lẽ, ước vọng cả đời của mèo chỉ là : Gắn bó và bền vững, chẳng đổi thay, chỉ là cứ bình bình đạm đạm trôi qua thì sẽ là thứ hạnh phúc dễ chịu.

Mình nhớ, có một câu nói của nhân vật Eun Suh trong bộ film "Trái tim mùa thu" ngày bé xem đã làm mình khóc: *"Kiếp sau em muốn làm 1 cái cây bởi một khi đã được trồng xuống đất thì nó sẽ mãi ở đó thôi; sau này cũng không thay đổi sang nơi khác..."*

Nhiều khi, cuộc đời không thể không khiến người ta thay đổi, nhưng nếu mộng ước cuộc đời - chỉ là bình yên, thì phải chẳng được sống như cái cây, như chú mèo nhỏ, lại là ước mơ quá khó? Nên, mình thích nuôi mèo. Chẳng phải chỉ bởi, mình yêu thích loài động vật này. Mà còn vì, sự ấm áp và giản đơn chúng mang lại. Mèo - không thay đổi và nhớ thật lâu, cho dù ngay cả khi chúng không còn thuộc về người chủ đã từng nuôi chúng nữa. Nhưng chúng không quên, không bao giờ rũ bỏ người đã từng gắn bó.

Những đêm khuya, trở về căn phòng lặng lẽ, chỉ cần bật công tắc - đã thấy chú mèo nhỏ chạy lại quấn chân, chợt mỉm cười vì vẫn còn có mèo đợi chờ mình. Lại lặng lẽ pha sữa, lấy thức ăn cho mèo. Lặng lẽ ngắm nhìn nó ăn và hạnh phúc nhìn vẻ mặt dễ chịu khoan khoái của nó khi đã ăn no, với cái bụng căng tròn nằm lim dim ngủ. Niềm vui ấy, tựa như người mẹ đang ngắm nhìn đứa con của mình khôn lớn. Nỗi buồn vì thế, cũng lặng lẽ tan đi...

Có người nói mình sống bản năng như mèo, thân quen vuốt ve thì lim dim vục đầu hiền dịu, gặp kẻ không ưa liền xù lông nhe nanh nhe vuốt. Mình mỉm cười, con người ta cốt yếu là sống tử tế và hiểu chuyện. Người tử tế ắt nhận yêu thương. Còn người bất lương, nhe vuốt là điều tất yếu. Nếu không tự biết bảo vệ bản thân, những chú mèo sẽ sống ra sao giữa cuộc đời quá nhiều cạm bẫy? Nên, mình thích những cô gái -

không hiền nhưng biết ngoan. Và mình gọi đó là triết lý của những cô mèo!

Và tách cà phê đã nguội

“Người thích uống cà phê đều biết rằng nếu cà phê đã nguội thì đừng đem hâm nóng, vì vừa mất đi hương vị vừa tăng vị đắng gấp nhiều lần. Cũng giống như vậy, những gì đã cũ, đã không còn trong thì cũng xin để nó được ngủ yên hoặc vĩnh viễn biến mất. Để khi nghĩ về nhau, khóe môi sẽ được dịp nở nụ cười...” - Hamlet Trương

Đêm đặc quánh, miên man qua làn hơi trắng mỏng manh... Hơi ấm vụt tan rất nhanh giữa tiết trời quá sương giá của Hà Nội cuối năm. Mỗi khi chỉ còn lại một mình, bên ly cà phê đặc quánh thăm thẳm như màn đêm, mình ngồi viết nhật ký cuối ngày và cho một ngày mới.

Đôi khi, chẳng gì cả, chỉ là vài ba dòng cảm xúc vu vơ, vài ba dòng ghi chép lại sự kiện trong ngày, nhưng thói quen viết nhật ký đã hình thành kể từ khi mình bắt đầu biết viết. Ngày bé, cuốn nhật ký chỉ toàn hình vẽ, vẽ về cuộc sống xung quanh, vẽ về những việc làm trong ngày.

Lớn dần, những hình vẽ ngộ nghĩnh thay bằng những con chữ, cứ

ngày một dài ra. Mình có một thói quen bất di bất dịch, khi một cuốn nhật ký kết thúc - là số phận của nó cũng sẽ chấm dứt như cách mình luôn để một trang cuối cùng, chẳng viết gì cả, chỉ để ghi lên đấy một dấu chấm hết thật to.

Và cuốn nhật ký sẽ hóa thành tro bụi bởi vì đó là cách để mình bắt đầu với những trang mới của cuộc đời. Người ta không thể quên quá khứ, nhưng không được phép lưu luyến nó, cho dù quá khứ có đẹp như một đóa hồng.

Mình luôn pha cà phê nóng, đặt bên cạnh, đôi khi uống cạn, đôi khi uống vơi, nhưng một khi nó đã nguội - mình sẽ đổ đi, chứ không đem nó đi hâm lại. Chỉ bởi vì mình ghét - những thứ đã cũ, đã vỡ, đã nguội - không bao giờ mình cố gắng làm cho nó trở lại nguyên vẹn như trạng thái ban đầu, một là chấp nhận hai là từ bỏ. Chỉ vậy thôi...

Và tách cà phê đêm nay của mình đã nguội mất rồi... có lẽ, pha cà phê chỉ là để pha, còn uống hay không, còn tùy thuộc tâm trạng!

Đừng đánh mất tuổi thơ...

Nhiều người mình gặp, làm việc, sống với họ hàng ngày, nhưng mà qua năm tháng vẫn chỉ là người quen. Cho nên lớn lên là đơn độc. Mà đơn độc là thứ mà người lớn phải làm quen.

Nhiều khi,ngồi một mình tôi hay suy nghĩ vẩn vơ và mông lung về những điều rất vụn vặt của cuộc sống.

Đôi khi chỉ là những điều giả tưởng trong suy nghĩ của tôi. Đôi khi lại là những câu chuyện tôi bắt gặp và nhặt nhạnh từ xung quanh cuộc sống.

Tôi ghép nó lại.Thành những mảnh ghép nhiều màu sắc cho bức tranh tôi vẽ về cuộc sống quanh mình. Một bức tranh lộn xộn, xô bồ, nhưng nhiều màu sắc. Và trên mỗi mảnh ghép ấy, phảng phất những ký ức của tôi.

Hôm nay, tôi vẽ một bức tranh về tuổi thơ. Nhưng càng vẽ, tôi càng thấy bức tranh của tôi không thể trong sáng và vui tươi như bức tranh tôi vẽ ngày bé.

Lúc còn là đứa trẻ, tôi đã từng mong được lớn lên biết bao nhiêu! Khi nhìn thấy đứa bạn bị ăn hiếp, tôi muốn lớn để có thể che chở cho bạn. Khi nhìn thấy mẹ vất vả, tôi muốn lớn để gánh vác những việc mẹ làm. Khi nhìn thấy những mảnh đời khốn khó, tôi đã từng kéo áo bố xin giúp đỡ.

Nhưng lớn rồi, tôi bỗng hiểu, thế giới của người lớn thật không dễ dàng! Những điều ngày bé, tôi từng muốn, đến khi lớn lên, đều đã nhạt nhòa như màu của dĩ vãng. Giống như bức tranh ngày bé vẽ gia đình, vẽ tuổi thơ tôi, vẽ ước mơ tôi, vẽ trái đất tôi đều đã ố vàng theo thời gian.

Lớn lên đồng nghĩa với việc có thêm hàng nghìn người quen, nhưng chẳng thêm được mấy bạn bè. Nhiều người mình gặp, làm việc, sống với họ hàng ngày, nhưng mà qua năm tháng vẫn chỉ là người quen. Cho nên lớn lên là đơn độc. Mà đơn độc là thứ mà người lớn phải làm quen.

Đơn độc khiến ta co mình vào một chỗ, cất giấu trái tim và gồng mình xù lông như con nhím để tránh bị tổn thương, dù biết sẽ làm tổn thương người. Thế rồi ta vô tình và vô tâm với yêu thương! Và đánh mất đi biết bao những giá trị thật sự của cuộc sống.

Bố tôi nói rằng: *"Con không sai. Chỉ tiếc thời gian quá tàn nhẫn và lòng người quá vô tình."* Có thật thời gian làm người ta thay đổi? Hay tại bởi, lớn rồi, người ta phải lo lắng cho nhiều việc cá nhân hơn mà quên mất, có một tuổi thơ ta đã từng sống rất chân tình và thành tâm, biết đồng cảm trước khó khăn của người khác?

Bạn thân mến, không phải ngẫu nhiên hàng năm đến ngày 1 - 6, rằm trung thu, người lớn lại háo hức tổ chức đi chơi cùng con cái, thanh niên háo hức tụ tập bên bạn bè. Bởi vì tuổi thơ là thế giới diệu kỳ, mỗi lần soi mình vào đấy là mỗi lần người lớn được sống ý nghĩa hơn.

Khoảng trống

Có rất nhiều người trong lòng họ là những khoảng trống, không thể bù đắp nổi và cũng không muốn được bù đắp. Đôi khi khoảng trống trống sinh ra không phải để lấp đầy.

Thỉnh thoảng, tôi cảm thấy lòng mình có những khoảng trống mà sách, thơ, âm nhạc, cà phê và chữ nghĩa của mình đều hết thấy vô nghĩa.

Những lúc như vậy, tôi chỉ muốn khoác balô lên và đi đâu đó. Đâu đó không phải là nhà. Đâu đó không phải là những con đường quen. Đâu đó không phải là cuộc sống hàng ngày của tôi như vốn thế. Đâu đó, tôi thấy mình là một kẻ xa lạ, cứ đi như thể lãng du.

Có những khi, tôi thấy mình không tồn tại trong thế giới này, không thuộc về bất cứ nơi nào trên địa cầu to lớn mà cô độc này. Tôi đứng trên phố xa, nhìn kẻ qua người lại, bỗng nhiên tôi muốn hét lên, tiếng hét như thể xé toang cái lớp vỏ xa cách và giả tạo được ngụy trang bên ngoài, tôi muốn hét lên - tiếng hét không cảm phần, không tuyệt vọng, chỉ là tiếng hét của một cõi lòng cô tịch quá lâu, tiếng hét để mở toang